

Sino-sovjetiska konflikten (del 5.5):

Två olika linjer i frågan om krig och fred

Kommentar (5) till SUKP:s Centralkommittés öppna brev av redaktionerna för *Folkets Dagblad* och *Röda Fanan* den 19 november 1963

Denna ”kommentar” föregicks av [Hur meningsskiljaktigheterna mellan oss och SUKP:s ledning uppkommit och utvecklats](#) (kommentar 1), [Till frågan om Stalin](#) (kommentar 2), [Är Jugoslavien ett socialistiskt land?](#) (kommentar 3) och [Neokolonialismens försvarare](#) (kommentar 4), samt följdes av [Fredlig samlevnad – två diametralt motsatta slag av politik](#) (kommentar 6).

Hela världen diskuterar frågan om krig och fred.

Imperialismens brottsliga system har dragit det ena kriget efter det andra över folken i världen, däribland två förödande världskrig. Kriget, som imperialisterna satt i gång, har tillfogat folken svåra lidanden men har också fostrat dem.

Efter andra världskriget har folken överallt med kraft rest kravet om fred i världen. Allt flera människor har kommit till insikt om att det, för att försvara världsfreden, är oavvisligen nödvändigt att föra kamp mot den imperialistiska aggressions- och krigspolitiken.

Marxist-leninisterna över hela världen är skyldiga att uppskatta fredsstämningarna bland folken och att stå i främsta ledet i kampen för världsfred. De är skyldiga att kämpa emot imperialisternas aggressions- och krigspolitik, att avslöja deras bedrägerier och omintetgöra deras planer på krig. De är skyldiga att fostra folken, höja deras politiska medvetenhet och leda kampen för världsfred i rätt riktning.

I motsats till marxist-leninisterna hjälper de moderna revisionisterna imperialisterna att bedra folken, att avleda deras uppmärksamhet, försvaga och undergräva deras kamp mot imperialismen och dölja imperialisternas planer för ett nytt världskrig och fyller på detta sätt den imperialistiska politikens behov.

Den marxist-leninistiska linjen i frågan om krig och fred är diametralt motsatt den revisionistiska.

Den marxist-leninistiska linjen är den riktiga linjen som befrämjar världsfredens uppnående. Den är den linje som beständigt följes av alla marxist-leninistiska partier, Kinas kommunistiska parti inberäknat, och av alla marxist-leninister.

Den revisionistiska linjen är en felaktig linje som tjänar till att öka faran för ett nytt världskrig. Den är den linje som SUKP:s ledare steg för steg utvecklat sedan dess 20:e kongress.

I frågan om krig och fred har, i SUKP:s Centralkommittés öppna brev och i talrika uttalanden av SUKP:s ledare, tillverkats många mot de kinesiska kommunisterna riktade lögnar. Men dessa kan inte dölja meningsskiljaktigheternas karaktär.

I det följande ska vi analysera de viktigaste meningsskiljaktigheterna mellan marxist-leninisterna och de moderna revisionisternas linjer i frågan om krig och fred.

De historiska lärdomarna

Sedan kapitalism utvecklats till imperialism har frågan om krig och fred alltid varit en viktig fråga i kampen mellan marxism-leninism och revisionism.

Imperialismen är krigens upphov i modern tid. Imperialisterna använder omväxlande en bedräglig fredspolitik och krigspolitik. De skyler ofta sina aggressionsförbrytelser och sina förberedelser för ett nytt krig med lögn om fred.

Lenin och Stalin manade outtröttligt folken i alla länder att bekämpa imperialisternas fredsbedrägerier.

Lenin sade att de imperialistiska regeringarna ”talar om fred och rättvisa, men i gärning är de för annexions- och roffarkrig”. (Lenin: *Valda verk*, bd II, första delen, sid 336.)

Stalin sade, att imperialisterna ”har ett enda syfte med att gripa till pacifism: att dupera massorna med högstämnda fredsfraser för att förbereda ett nytt krig”. (Stalin: *Works*, F. L. P. H., Moskva, 1953, bd 6, sid 297.) Han sade också:

Många tror att imperialistisk pacifism är ett fredsinstrument. Detta är fullkomligt fel. Imperialistisk pacifism är ett instrument för krigsförberedelse och för att maskera denna förberedelse med hycklande tal om fred. Utan denna pacifism och dess verktyg, Nationernas Förbund, skulle krigsförberedelser under nutida förhållanden vara omöjliga. (Stalin: a.a., bd II, sid 209.)

I motsats till Lenin och Stalin hjälpte revisionisterna i Andra Internationalen, vilka var renegater mot arbetarklassen, imperialisterna att bedra folken och blev deras medbrottslingar i lös-släppandet av de bägge världskrigen.

Före första världskriget bemödade sig revisionisterna, företrädare av Bernstein och Kautsky, att genom hycklande tal om fred lamslå folkets revolutionära kampvilja och dölja de imperialistiska planerna på ett världskrig.

När första världskriget utbröt, kastade de gamla revisionisterna i hast sina fredsmasker, gjorde gemensam sak med sina respektive imperialistiska regeringar, understödde det imperialistiska kriget för en ny uppdelning av världen, röstade för militäranslagen i parlamenten och eggade var i sitt land arbetarklassen att kasta sig in i kriget och slakta sina klassbröder i andra länder under den förljunga parollen om att ”försvara fosterlandet”.

Då imperialisterna i eget intresse behövde ett stillestånd, försökte revisionisterna, för vilka Kautsky framstår som urtypen, att förgifta folkens sinnen och bekämpa revolutionen med sådant munvigt tal som att ”ingenting kunde göra mig lyckligare än en försoningsfred, grundad på principen 'leva och låta leva'”. (K. Kautsky: *”Nationella frågor”*, ry. uppl., Petrograd 1918, sid 88)

Efter första världskriget uppträdde renegaten Kautsky och hans efterträdare med ännu större fräckhet som härolder för imperialisternas fredsbedrägerier.

Revisionisterna i Andra Internationalen spred en knippe lögn om krig och fred.

1. De förskönade imperialismen och vände folkens tankar bort från den egna kampen. Kautsky sade: ”...den fara för världsfreden som hotar från imperialismen är endast obetydlig. Den största faran synes komma från de nationella strävandena i Östern och från de olika diktaturerna”. (K. Kautsky: *Försvarsfrågan och socialdemokratin*, ty. uppl., Berlin 1928, sid 37) På detta sätt

begärde de att folken skulle tro att krigens upphov inte var imperialismen, utan de undertryckta nationerna i Östern samt sovjetstaten, fredens stora bålverk.

2. De hjälpte imperialisterna att dölja faran för ett nytt krig och de avtrubbade folkens kampvilja. Kautsky förkunnade år 1928: ”Därest ni i dag fortsätter att högljutt tala om faran för ett imperialistiskt krig, stöder ni er på en traditionell formel och inte på nutida bedömningar”. (K. Kautsky: A.a. sid 28) Andra gamla revisionister av samma märke betecknade dem som ansåg imperialistiska krig vara oundvikliga såsom ”bundna till en fatalistisk historieuppfattning”. (Haases tal till frågan om imperialismen på tyska socialdemokratiska partiets kongress i Chemnitz 1912, tryckt i den socialdemokratiska partikongressens handbok för åren 1910-1913, München, vol II, ty. uppl. sid 234)

3. De skrämde folket med uppfattningen att ett krig skulle förinta mänskligheten. Kautsky profeterade: ”...nästa krig kommer inte endast att medföra nöd och elände, utan kommer att i grunden göra slut på civilisationen och kommer, åtminstone i Europa, inte att lämna kvar någonting annat än rykande ruiner och ruttnande lik”. (K. Kautsky: Förord till *Krig och demokrati*, ty. uppl. Berlin 1932, sid xii)

Dessa gamla revisionister sade:

Det senaste kriget förde hela världen till avgrundens rand; det nästa skulle fullständigt förinta den. Enbart förberedelserna för ett nytt krig skulle ruinera världen. (Resolution om Nationernas Förbund, antagen vid Socialistiska internationalens konferens i Bern 1919, Material om Första och Andra Internationalen, Moskva 1926, ry. uppl. sid 378)

4. De gjorde ingen skillnad mellan rättfärdiga och orättfärdiga krig och förbjöd revolution. Kautsky sade år 1914:

Under nutida förhållanden finns det ingenting sådant som ett krig vilket inte är en olycka för nationerna i allmänhet och proletariatet i synnerhet. Vad vi diskuterade var de medel med vilka vi kan förhindra ett hotande krig och inte vilka krig som är nyttiga och vilka som är skadliga. (K. Kautsky: ”Socialdemokratin i krig” *Die Neue Zeit*, 2 oktober 1914.)

Han sade vidare:

Längtan efter en varaktig fred inspirerar i allt högre grad de kultiverade nationerna. Den skjuter för tillfället vår tids väsentligaste stora problem i bakgrunden... (K. Kautsky: Förord till *Krig och demokrati*, ty. uppl. Berlin 1932, sid xii.)

5. De propagerade teorin att vapnen avgör allt och de bekämpade revolutionär väpnad kamp. Kautsky sade:

Såsom ofta sagts ligger en av orsakerna till att kommande revolutionära strider mera sällan kommer att utkämpas med militära medel i den kolossala överlägsenhet i rustningar som de moderna staternas arméer besitter över de vapen som står till de ”civilas” förfogande och som redan från början gör allt motstånd från de sistnämndas sida hopplöst. (K. Kautsky: ”Socialdemokratisk katekes” *Die Neue Zeit*, 13 december 1893.)

6. De spred den löjliga teorin att världsfred kan tryggas och nationernas jämställdhet uppnås genom avrustning. Bernstein sade:

Fred på jorden och till människorna av god vilja! Vi bör inte rasta eller vila och måste se till att samhället obehindrat utvecklas till välstånd i allas intresse, till lika rättigheter nationerna emellan genom internationella överenskommelser och avrustning. (E. Bernsteins tal i avrustningsfrågan vid tyska socialdemokratiska partikongressen i Chemnitz 1912, publicerat i *Socialdemokratiska partikongressens handbok för åren 1910-1913*, vol. II, ty. uppl. sid. 9)

7. De spred vaneföreställningen att pengar som sparades genom avrustningen kan användas till att bistå efterblivna länder. Kautsky påstod:

...ju lättare den militära utgiftsbördan i Västeuropa blir, desto större blir de medel som är tillgängliga för att bygga järnvägar i Kina, Persien, Turkiet, Sydamerika osv, och dessa allmänna arbeten är ett mycket effektivare medel än slagskeppsbyggandet till att befördra den industriella utvecklingen. (K. Kautsky: "Ån en gång om avrustning", *Die Neue Zeit*, 6 september, 1912.)

8. De lade fram planer för imperialisternas "fredsstrategi". Kautsky menade:

Det civiliserade Europas nationer (och likaså de amerikanska) kan upprätthålla freden i Mellersta och Fjärran östern mera effektivt genom sina ekonomiska och intellektuella resurser än med pansar och flygplan. (K. Kautsky: *Försvarsfrågan och socialdemokratin*, ty. uppl. Berlin 1928, sid 32.)

9. De lovprisade Nationernas Förbund som kontrollerades av imperialisterna. Kautsky hävdade:

Nationernas Förbunds blotta existens är redan i sig själv en stor framgång för freden. Den utgör en hävstång för fredens bevarande vars make ingen annan institution kan erbjuda. (K. Kautsky: A.a. sid 25.)

10. De spred illusionen att man kunde förlita sig på att den amerikanska imperialismen skulle försvara världsfreden. Kautsky sade:

Föreanta staterna är i dag den starkaste makten i världen och kommer att göra Nationernas Förbund oemotståndligt så snart de arbetar inom eller med förbundet för att hindra krig. (K. Kautsky: *Socialister och krig*, ty. uppl., Prag 1937, sid 639.)

Lenin avslöjade hänsynslöst Kautskys och hans gelikars fula drag. Han framhöll att de pacifistiska fraser som Andra internationalens revisionister använde endast var "en tröst för folket, ett medel som gör det *lättare* för regeringarna att få folket att foga sig i nya imperialistiska slaktningar!" (Lenin: *Samlade verk*, 4:e ryska uppl., bd XXIII, sid 224.)

Stalin framhöll:

Och det viktigaste i allt detta är att socialdemokratin är huvudkanalen för den imperialistiska pacifismen inom arbetarklassen - följaktligen är den kapitalismens huvudstöd inom arbetarklassen i förberedelserna för nya krig och intervention. (Stalin: *Works*, F. L. P. H., Moskva, 1954, bd 11, sid 210.)

Även vid en flyktig jämförelse mellan kamrat Chrusjtjovs uttalanden i frågan om krig och fred och de uttalanden som Kautsky, Bernstein och andra gjort, visar det sig att hans åsikter inte innehåller något nytt, utan att han bara reproducerar Andra internationalens revisionism.

I frågan om krig och fred, som är av livsviktig betydelse för mänsklighetens öde, följer Chrusjtjov Bernstein och Kautsky i spåren. Som historien visar är deras väg ytterligt farlig för världsfreden.

För att effektivt försvara världsfreden och förhindra ett nytt världskrig måste marxist-leninister och fredsälskande människor över hela världen avvisa och bekämpa Chrusjtjovs felaktiga linje.

Det största bedrägeriet

Det finns ingen större lögn än den som framställer världsfredens ärkefiende som en fredsälskande ängel.

Sedan andra världskriget har den amerikanska imperialismen, som dragit på sig den tyska, italienska och japanska fascismens stövlar, bemödat sig att bygga upp ett världsherravälde av aldrig tidigare skådad omfattning. Den amerikanska imperialismens "globala strategi" har varit inriktad på att grabba åt sig och behärska hela det område som ligger mellan Föreanta staterna och

det socialistiska lägret, att slå ned de undertryckta folkens och nationernas revolutioner, gå vidare till att förrinta de socialistiska länderna och sålunda behärska hela världen.

Under de arton år som gått sedan andra världskrigets slut har den amerikanska imperialismen, i syfte att förverkliga sin strävan till världsherravälde, genomfört aggressiva krig eller kontra-revolutionär väpnad intervention i olika delar av världen och aktivt förberett ett nytt världskrig.

Det är tydligt att imperialismen är och förblir upphovet till de nutida krigen och att den amerikanska imperialismen är aggressionens och krigens huvudkraft i den samtida världen. Detta har klart fastslagits såväl i 1957 års Deklaration som i 1960 års Uttalande.

Likväl anser SUKP:s ledare att den amerikanska imperialismens främsta representanter älskar freden. De säger att det framträtt en ”resonlig” grupp, som är i stånd att nyktert bedöma läget och betecknar Eisenhower och Kennedy som representanter för denna ”resonliga” grupp.

Chrusjtjov lovprisade Eisenhower som en man som ”åtnjuter sitt folks absoluta förtroende” och ”har en uppriktig önskan om fred” och ”precis som vi bekymrar sig om att trygga freden”.

Nu prisar Chrusjtjov Kennedy som ännu bättre kvalificerad än Eisenhower att axla ansvaret för världsfredens bevarande. Han har visat ”ivrig omsorg om fredens bevarande”¹ och det är rimligt att vänta sig att han ska ”skapa tillförlitliga betingelser för fredligt liv och skapande arbete på jorden”.²

Chrusjtjov arbetar lika hårt som Andra internationalens revisionister med att berätta sagor om imperialismen och försköna den.

SUKP:s Centralkommittés öppna brev frågar dem som inte tror på dessa lögnaktiga sagor: ”Tror de verkligen på allvar att alla borgerliga regeringar saknar allt förnuft i alla sina handlingar?”.

SUKP:s ledare struntar uppenbarligen i marxismen-leninismens ABC. I ett klassamhälle finns det inget förnuft som höjer sig över klasserna. Proletariatet har proletärt förnuft och bourgeoisin har borgerligt förnuft. Förnuft innebär där bland annat att man måste vara skicklig att formulera politiska framgångslinjer i sin egen klass' grundläggande intressen och att handla i överensstämmelse med sin grundläggande klasståndpunkt. Kennedys och hans gelikars förnuft visar sig i att de handlar i överensstämmelse med det amerikanska monopolkapitalets grundläggande intressen, och det är imperialistiskt förnuft.

I en tid då den internationella balansen mellan klasskrafterna blir alltmera ogynnsam för imperialismen och den amerikanska imperialistiska aggressions- och krigspolitikerna möter ständiga bakslag, är de amerikanska imperialisterna allt oftare nödgade att uppträda förklädda i fredens kapp.

Det är sant att Kennedy är ganska skicklig att jonglera med ord om fred och att använda fredstaktik. Men Kennedys bedrägliga fredspolitik tjänar liksom hans krigspolitik den amerikanska imperialismens ”globala strategi”.

Kennedys ”fredsstrategi” syftar till att förena hela världen i ett i amerikansk imperialistisk ”lag och rätt” rotat ”världsomfattande förbund av fria nationer”.

Huvudpunkterna i Kennedys fredsstrategi är:

att med fredliga medel befordra den amerikanska neokolonialismen i Asien, Afrika och Latinamerika;

¹ N. S. Chrusjtjov: Brev till J.F. Kennedy 27 oktober 1962.

² Nyårshälsning från N.S. Chrusjtjov och L.I. Brezjnev till J.F. Kennedy, *Izvestija* 3 januari 1963.

att med fredliga medel intränga i och behärska andra imperialistiska och kapitalistiska länder;

att med fredliga medel uppmuntra de socialistiska länderna att slå in på den jugoslaviska ”fredliga evolutionens” väg;

att med fredliga medel försvaga och undergräva den kamp som folken i världen för mot imperialismen.

I det tal Kennedy nyligen höll i Förenta Nationernas generalförsamling tillkännagav han övermodigt följande villkor för fred mellan Förenta staterna och Sovjetunionen:

- 1) Tyska demokratiska republiken måste införlivas med Västtyskland;
- 2) Det socialistiska Kuba får inte tillåtas existera;
- 3) De socialistiska länderna i Östeuropa måste ges ”fritt val”, och med det förstår han att kapitalismen måste återupprättas i dessa länder;
- 4) De socialistiska länderna får inte stödja de undertryckta folkens och nationernas revolutionära kamp.

Det är imperialisternas och kolonialisternas sedvanliga taktik att, där så är möjligt, uppnå sina mål med ”fredliga medel”.

Reaktionära klasser förlitar sig alltid till två slags taktik för att upprätthålla sitt välde och utvidga det till andra länder. Det ena slagets taktik är bedrägeri i präststil, det andra förtryck i slaktarstil. Imperialismen använder alltid sin bedrägliga fredspolitik och sin krigspolitik så att den ena utgör en förstärkning åt den andra, och den ena kompletterar den andra. Förnuftet hos Kennedy, som representerar det amerikanska monopolkapitalet, kan ta sig uttryck endast i slugare användning av dessa två slag av taktik.

Våld är alltid reaktionära härskande klassers huvudtaktik. Bedrägeri i präststil spelar endast en biroll. Imperialisterna stödjer sig alltid på styrkans positioner då de ska skära ut sina inflytelse-sfärer. Kennedy har gjort den saken mycket klar. Han sade: ”slutligen är det enda sättet att bevara freden att vara ytterst väl beredd att kämpa för vårt land - och att mena det”.³ Sedan Kennedy tillträdde sin post har han följt ”det smidiga kontraslagets strategi”, vilken kräver snabbt uppbyggande av ”mångsidiga stridskrafter” och förstärkning av den ”allomfattande styrkan” så att Förenta staterna blir i stånd att föra vilket slag av krig det behagar, såväl ett allmänt som ett begränsat krig, såväl ett kärnvapenkrig som ett konventionellt krig och såväl ett stort som ett litet krig. Denna vansinniga plan, som Kennedy gjort upp, har drivit Förenta staternas upprustning och krigsförberedelser till större höjd än någonsin tidigare. Låt oss se på följande fakta, som publicerats av officiella amerikanska källor.

1. Den amerikanska regeringens militära utgifter har ökat från 46 700 miljoner dollar under budgetåret 1960 till beräknade 60 000 miljoner dollar budgetåret 1964, det högsta belopp som Förenta staterna någonsin utgivit i fredstid och en större summa än det använde för militära ändamål under Koreakriget.
2. Kennedy förklarade nyligen att under de senaste något över två åren har antalet kärnvapen hos Förenta staternas i alarmberedskap liggande strategiska styrkor ökat med 100 procent och antalet stridsberedda armsdivisioner stigit med 45 procent. Samtidigt har, sade han, anskaffningen av

³ J. F. Kennedy: Tal vid ceremonin på veteranernas åttårsdag 11 november 1961.

trupptransportplan ökat med 175 procent och en femdubbling företagits av de ”speciella gerilla- och upprorsbekämpande stridskrafterna”.⁴

3. Förenta staternas gemensamma strategiska målplaneringsstab har gjort upp planer för kärnvapenkrig mot Sovjetunionen och andra socialistiska länder. Robert S. McNamara, den amerikanske försvarsministern, förklarade i början av detta år inför Kongressen:

...Vi har under den period som här behandlats, försett oss med möjligheter att förstöra praktiskt taget alla de ”mjuka” (ovan jord belägna) och ”halvhårda” (till hälften skyddade) militära målen i Sovjetunionen och ett stort antal av dess fullt skyddade avskjutningsanläggningar, och ytterligare utökat vår förmåga med en skyddad styrka som kan användas eller hållas i reserv för användning mot stads- och industriområden.⁵

Förenta staterna har stärkt sitt nät av mot det socialistiska lägret riktade kärnvapenbaser och företagit en kraftig ökning av sina i utländska vatten förlagda och raketbestyckade atomubåtar.

Samtidigt har NATO-blockets under amerikanskt kommando stående trupper detta år skjutits längre fram mot öster och närmat sig Tyska demokratiska republikens och Tjeckoslovakiens gränser.

4. Kennedy-administrationen har förstärkt sina militära dispositioner i Asien, Afrika och Latinamerika och gjort stora ansträngningar för att utöka ”specialstyrkorna” inom sina lands-, sjö- och luftstridskrafter för att kunna ta itu med folkens revolutionära rörelser inom dessa områden. Förenta staterna har gjort Sydvietnam till ett provområde för ”speciell krigföring” samt ökat sina styrkor där till över 16 000 man.

5. De har stärkt sina krigskommandon. De har bildat ett ”Förenta staternas slagkommando” som kontrollerar en kombination av land- och luftstridskrafter, vilka upprätthåller hög stridsberedskap under fredstid, för att snabbt kunna sändas iväg att provocera krig var som helst i världen. De har också skapat nationella militära kommandocentraler såväl över som under jord och organiserat en för nödfall avsedd luftburen kommandopost samt en likaledes för nödfall avsedd flottkommandopost, som opererar från krigsfartyg.

Dessa fakta visar att de amerikanska imperialisterna är vår tids vildaste militarister, de mest tygellösa planläggarna av ett nytt världskrig och världsfredens bittraste fiender.

Det står sålunda klart att de amerikanska imperialisterna inte blivit några änglar, Chrusjtjovs bibelläsning och psalmsång till trots. De har inte förvandlats till medömkannde buddhor trots Chrusjtjovs böner och den rökelse han bränt till deras ära. Hur Chrusjtjov än bemödar sig att tjäna de amerikanska imperialisterna, visar de honom ingen uppskattning. De fortsätter att avslöja sina fredscamouflage genom nya och talrika aggressions- och krigshandlingar, och sålunda fortsätter de att slå Chrusjtjov i ansiktet och blotta konkursmässigheten i hans teorier till imperialismens förskönande. Den amerikanska imperialismens villiga urskuldare röner i sanning ett sorgligt öde.

Frågan om möjligheterna att förhindra ett nytt världskrig

Det är ett faktum att imperialisterna med Förenta staterna i spetsen förbereder ett nytt världskrig och att faran för ett sådant krig existerar. Detta faktum bör vi göra klart för folket.

Men kan ett nytt världskrig förhindras?

⁴ J. F. Kennedy: Tal vid Demokratiska partiets stödbankett 30 oktober 1963.

⁵ R.S. MacNamara: Uttalande inför amerikanska representanhusets försvarsutskott 30 januari 1963.

De kinesiska kommunisternas åsikter i denna fråga har alltid varit mycket klara och bestämda.

Efter andra världskrigets slut företog kamrat Mao Tsetung en vetenskaplig analys av efterkrigstidens internationella läge och framlade åsikten att ett nytt världskrig kan förhindras.

År 1946, i sitt välbekanta samtal med den amerikanska korrespondenten Anna Louise Strong, sade han:

Men det förhållandet att reaktionärerna i Förenta staterna nu, så snart efter andra världskriget, trumpetar så högljutt om ett krig mellan Förenta staterna och Sovjetunionen och skapar en så förpestad atmosfär, nödgar oss att ta deras verkliga mål i betraktande. Det visar sig då att de under de antisovjetiska slagordens täckmantel riktar rasande angrepp mot arbetarna och de demokratiska kretsarna i Förenta staterna och förvandlar alla stater, som är föremål för Förenta staternas yttre expansion, till amerikanska lydländer. Jag tycker att det amerikanska folket och folken i alla länder, som är föremål för Förenta staternas aggression, borde enas till kamp mot reaktionärerna i Förenta staterna och deras medlöpare i andra länder. Endast genom seger i denna kamp kan ett tredje världskrig undvikas, eljest är det oundvikligt. (Mao Tsetung: *Valda verk*, bd IV. Bokförlaget Oktober, Uddevalla 1973, sid 97, andra uppl.)

Kamrat Mao Tsetungs ord riktade sig mot en vid denna tid förekommande pessimistisk värdering av det internationella läget. De av Förenta staterna ledda imperialisterna jämte reaktionärerna i alla länder intensifierade dag för dag sin antisovjetiska, antikommunistiska och antifolkliga verksamhet och trumpetade om att "krig mellan Förenta staterna och Sovjetunionen är oundvikligt" och att "utbrottet av ett tredje världskrig är oundvikligt". Chiang Kai-shek-reaktionärerna gav stor publicitet åt detta i syfte att injaga fruktan i det kinesiska folket. En del kamrater, som lät sig skrämmas av dylik utpressningstaktik, fick hjärtat i halsgropen inför de beväpnade angrepp som Chiang Kai-shek-reaktionärerna inledde med amerikanskt understöd och vågade inte med folket bekämpa det kontrarevolutionära kriget med revolutionärt krig. Kamrat Mao Tsetung hade helt andra åsikter. Han framhöll att ett nytt världskrig kunde förhindras förutsatt att beslutsam och effektiv kamp fördes mot världsreaktionen.

Hans vetenskapligt grundade påstående bekräftades av den kinesiska revolutionens stora seger.

Den kinesiska revolutionens seger framkallade en väldig förändring i den internationella balansen mellan klasskrafterna. Kamrat Mao Tsetung framhöll i juni 1950:

Hotet om ett krig från det imperialistiska lägret består fortfarande, möjligheten om ett tredje världskrig består alltjämt. Men de krafter som motverkar krigsfaran och förhindrar ett tredje världskrig utvecklas snabbt, och den politiska medvetenheten hos de breda folkmassorna i världen stiger. Ett nytt världskrig kan förhindras förutsatt att de kommunistiska partierna i världen fortsätter att ena och stärka alla de fredens och demokratins krafter som kan enas. (*Folkets Dagblad* den 13 juni 1950.)

Vid broderpartiernas möte i november 1957 gjorde kamrat Mao Tsetung en detaljerad analys av de förändringar som skett i de internationella förhållandena sedan andra världskrigets slut och visade att det internationella läget nått en ny vändpunkt. Han gav en livfull bild av läget med en metafor från en klassisk kinesisk roman – "Östanvinden förhärskar över Västanvinden". Han sade:

- Det är kännetecknande för läget i dag, tror jag, att Östanvinden (örhärskar över Västanvinden. Det vill säga, att socialismens krafter är förkrossande överlägsna imperialismens krafter. (Comrade Mao Tsetung on *Imperialism and All Reactionaries are Paper Tigers*, eng. uppl. Foreign Language Press, Peking 1963, sid 35.)

Han byggde denna slutsats på en analys av de internationella klassförhållandena. Han angav uttryckligen, att han med "Östanvinden" menade det socialistiska lägret, den internationella arbetarklassen, de kommunistiska partierna, de undertryckta folken och nationerna samt de

fredsälskande folken och länderna, medan ”Västanvinden” var imperialismens och reaktionens krafter. Den politiska innebörden av denna metafor är mycket klar och bestämd. Det faktum att SUKP:s ledare och deras anhängare, förvränger denna metafor till ett uttryck för en geografisk, etnisk eller meteorologisk inställning visar endast att de vill tränga sig in i ”Västs” led för att behaga imperialisterna och hetsa fram chauvinism i Europa och Nordamerika.

Kamrat Mao Tsetungs främsta syfte med att säga att ”Östanvinden förhärskar över Västanvinden” var att framhålla de växande möjligheterna att förhindra ett nytt världskrig och att de socialistiska länderna skulle vara i stånd att genomföra sitt uppbyggnadsarbete i en fredlig omgivning.

Dessa kamrat Mao Tsetungs påståenden har varit och är Kinas kommunistiska partis konsekventa åsikt.

Det står sålunda klart att SUKP:s ledare gör sig skyldiga till medveten lögn då de påstår att Kinas kommunistiska parti ”inte tror på möjligheten att förhindra ett nytt världskrig”.⁶

Klart är också att tesen, om möjligheterna att förhindra ett tredje världskrig, framfördes av marxist-leninister redan för länge sedan. Det var inte först på SUKP:s 20:e kongress den uppställdes, och den är ingalunda Chrusjtjovs ”skapelse”.

Men har då inte Chrusjtjov skapat någonting alls? Jo, han har skapat någonting. Tyvärr är hans ”skapelser” alls inte marxist-leninistiska, utan revisionistiska.

För det första, Chrusjtjov har uppsåtligt framställt möjligheten att förhindra ett nytt världskrig som den enda möjligheten och anser att det inte består någon fara för ett nytt världskrig.

Marxist-leninister anser att vi, samtidigt som vi framhåller möjligheten att förhindra ett nytt världskrig, också måste fästa uppmärksamheten på möjligheten att imperialismen kan släppa ett världskrig löst. Endast genom att påvisa bägge dessa möjligheter, driva en riktig politik och förbereda oss för bägge eventualiteterna, kan vi effektivt mobilisera massorna till kamp för världsfredens försvar. Endast på detta sätt kan de socialistiska länderna och folken undgå att bli tagna på sängen och ytterligt oförberedda därest imperialismen skulle påtvinga folken i världen ett nytt världskrig.

Chrusjtjov och andra är emellertid emot att avslöja faran för det nya världskrig, som imperialisterna planerar. Enligt deras mening har imperialismen verkligen blivit fredsälskande. Detta är att hjälpa imperialisterna att söva massorna och beröva dem deras kampvilja så att de ska förlora sin vaksamhet mot det nya världskrig som imperialisterna planerar.

För det andra, Chrusjtjov har mycket medvetet utlagt möjligheten att förhindra ett nytt världskrig såsom möjligheten att förhindra alla krig. Han anser det leninistiska axiomat, att krig är oundvikliga så länge imperialismen existerar, vara föråldrat.

Möjligheten att förhindra ett nytt världskrig är en sak; möjligheten att förhindra alla krig, däribland också revolutionära krig, är en annan sak. Och det är fullkomligt fel att förblanda dessa två.

Det finns grogrund för krig så länge imperialismen och det system består, under vilket den ena människan exploaterar den andra. Detta är en objektiv lag, som Lenin upptäckte efter ingående vetenskapliga studier.

⁶ Öppet brev från Sovjetunionens kommunistiska partis centralkommitté till alla parti organisationer, till alla Sovjetunionens kommunister, 14 juli 1963.

Stalin sade år 1952, efter att ha berört möjligheten att förhindra ett nytt världskrig: "För att avskaffa krigens oundviklighet måste man förinta imperialismen". (Stalin: *Socialismens ekonomiska problem i SSRU*, Förlaget för litteratur på främmande språk, Moskva 1953, sid 36.)

Lenin och Stalin har rätt och Chrusjtjov fel.

Historien visar, att medan imperialisterna lyckats att sätta i gång två världskrig har de fört talrika krig av annat slag. Sedan andra världskriget har imperialisterna under ledning av Förenta staterna genom sin aggressions- och krigspolitik framkallat en oavbruten kedja av lokala krig och väpnade konflikter av alla slag på skilda håll och särskilt i Asien, Afrika och Latinamerika.

Det är klart att nationella befrielsekrig är oundvikliga när imperialisterna, och särskilt de amerikanska imperialisterna, sänder sina trupper eller använder sina lakejer till att blodigt underkuva de förtryckta nationer och folk som kämpar för eller söker upprätthålla sitt nationella oberoende. Lenin sade:

Att förneka all möjlighet av nationella krig under imperialismen är teoretiskt oriktigt: historiskt sett uppenbart felaktigt och i praktiken liktydigt med europeisk chauvinism. (Lenin: "*Valda verk*", bd I, andra delen, sid 592.)

Det är lika klart att revolutionära inbördeskrig är oundvikliga när de borgerliga reaktionärerna undertrycker folken i sina egna länder med väpnat våld.

Lenin sade:

För det andra är inbördeskrigen också krig. Den som erkänner klasskampen kan inte undgå att erkänna inbördeskrigen, som i varje klassamhälle utgör den naturliga och under vissa omständigheter oundvikliga fortsättningen, utvecklingen och skärpningen av klasskampen. Alla stora revolutioner bekräftar detta. Att förneka inbördeskrigen eller lämna dem utan avseende vore detsamma som att förfalla till extrem opportunist och att avstå från den socialistiska revolutionen. (A.a.)

Nästan alla stora revolutioner i historien gjordes genom revolutionära krig. Det amerikanska frihetskriget och inbördeskriget är exempel härpå. Den franska revolutionen är ett annat exempel. Den ryska revolutionen och den kinesiska revolutionen är naturligtvis också exempel på saken. Andra välbekanta exempel är revolutionerna i Vietnam, på Kuba och i Algeriet.

Då Marx 1871, i sitt högtidstal på sjuårsdagen av den Första internationalens bildande, summerade Pariskommunens lärdomar, berörde han förutsättningarna för klassvåldets och klassförtryckets avskaffande. Därvid sade han: "...innan en sådan ändring kan fullbordas, är en proletär diktatur nödvändig, och dess första förutsättning är en proletär armé. Arbetarklassen måste erövra rätten till sin befrielse på slagfältet". (Marx o. Engels: *Werke*, Dietz Verlag, Berlin, 1962, bd XVII, sid, 433.)

I överensstämmelse med den marxist-leninistiska teorin framförde kamrat Mao Tsetung år 1938, då han diskuterade de ryska och kinesiska revolutionernas lärdomar, den berömda tesen att "politisk makt växer ur en gevärspipa". Även denna tes har SUKP:s ledare gjort till föremål för angrepp. De säger att den bevisar att Kina är "krigiskt".

Värderade vänner, förtal av det slag ni bedriver tillbakavisades av kamrat Mao Tsetung redan för så länge sedan som tjugofem år tillbaka.

Enligt den marxistiska statsteorin är armén statsmaktens huvudbeståndsdel. Envar som vill gripa och behålla statsmakten måste ha en stark armé. Vissa människor förlöjligar oss såsom förespråkare av "krigets allmakt". Ja, vi förespråkar det revolutionära krigets allmakt, och det är inte dåligt utan bra, det är marxistiskt. (Mao Tsetung: "*Militära skrifter i urval*", Förlaget för litteratur på utländska språk, eng. uppl., Peking 1963, sid 273.)

Vad finns det att anmärka mot kamrat Mao Tsetungs ord? De kan förkastas endast av dem som förkastar all erfarenhet som vunnits i de borgerliga och proletära revolutionerna under de senaste århundradena.

Med sina gevär har det kinesiska folket skapat en socialistisk politisk makt. Alla utom imperialisterna och deras lakejer förstår utan svårighet att detta är en god sak och en viktig faktor för världsfredens bevarande och förhindrandet av ett tredje världskrig.

Marxist-leninister döljer aldrig sina åsikter. Vi stöder helhjärtat varje folks revolutionära krig. Lenin sade om det revolutionära kriget, "av alla krig som historien känner är det det enda lagliga, rättvisa, rättfärdiga och i sanning stora kriget". (Lenin: *Collected Works*, Förlaget för litteratur på främmande språk, eng. uppl., Moskva 1962, bd VIII, sid 107.) Om det endast är för detta vi anklagas som krigiska, så bevisar det bara att vi verkligen ställer oss på de förtryckta folkens och nationernas sida och är sanna marxist-leninister.

Imperialisterna och revisionisterna har alltid angripit bolsjevikerna och revolutionära ledare som Lenin och Stalin för att vara "krigiska". Enbart faktum, att vi i dag smädas på samma sätt av imperialister och revisionister, visar att vi håller marxismen-leninismens revolutionära banér högt.

Chrusjtjov och andra propagerar energiskt åsikten att alla krig kan förhindras och "en värld utan vapen, utan arméer och utan krig" kan åstadkommas medan imperialismen ännu existerar. Detta är ingenting annat än Kautskys teori om "ultraimperialismen", vilken för länge sedan gjort bankrutt. Deras syfte är allt för klart. Det är att få folk att tro att en varaktig fred kan förverkligas under imperialismen och att därigenom göra slut på revolution och nationella befrielsekrig och revolutionära inbördeskrig mot imperialismen och dess lakejer och de facto hjälpa imperialisterna i deras förberedelser för ett nytt krig.

Kärnvapen, fetischism och kärnvapenutpressning är den moderna revisionismens teoretiska grundval och politiska rättesnöre

Kärnpunkten i SUKP-ledarnas teori om krig och fred är deras tes om att kärnvapnens uppkomst förändrat allt, även klasskampens lagar.

SUKP:s Centralkommittés öppna brev säger: "De nukleära raketvapen, som skapades i mitten av detta århundrade, har förändrat de gamla föreställningarna om krig". På vilket sätt har de förändrats?

SUKP:s ledare anser att det med kärnvapnens uppkomst inte längre finns någon skillnad mellan rättfärdiga och orättfärdiga krig. De säger, "Atombomben följer inte klassprincipen" och "atombomben skiljer inte mellan imperialister och arbetande människor, den träffar stora områden och därför skulle miljoner arbetare förintas för varje monopolist som förintades".⁷

De anser att de undertryckta folken och nationerna med kärnvapnens uppkomst måste överge revolutionen och avstå från att föra rättfärdiga revolutionära folkkrig och nationella befrielsekrig eftersom sådana krig annars kan leda till mänsklighetens förintelse. De säger: "...vilket som helst litet 'lokalt krig' kan bli gnistan som tänder ett världskrigs flammor" och "vilket slags krig som helst kommer i dag, ehuru det kan utbryta såsom ett vanligt krig utan kärnvapen, sannolikt att

⁷ Öppet brev från Sovjetunionens kommunistiska partis centralkommitté till alla parti organisationer, till alla Sovjetunionens kommunister, 14 juli 1963.

utveckla sig till en förhärjande storbrand i vilken kärnvapenprojektiler kommer till användning”.⁸ Sålunda ”kommer vi att förinta vår Noaks ark – jordklotet”.

SUKP:s ledare anser att de socialistiska länderna inte ska motstå utan falla undan för imperialisternas kärnvapenutpressning och hotelser om krig. Chrusjtjov sade:

Ett termonukleärt världskrig, om de imperialistiska galningarna utlöser ett sådant, skulle utan tvivel leda till att kapitalismens system, som ger upphov till krig, mötte sin undergång. Men skulle månne de socialistiska länderna, kampen för socialismen i hela världen vinna på en termonukleär världskatastrof? Endast personer, som medvetet blundar för fakta kan tro något sådant. Vad marxist-leninisterna beträffar, så kan de inte tänka sig skapandet av en kommunistisk civilisation på ruinerna av världens kulturcentra, på en förhärjad och av termonukleärt nedfall smittad jord. Detta för att inte tala om att frågan om socialismen över huvud taget skulle bortfalla för många folk, eftersom de skulle fysiskt försvinna från vår planets yta. (N. S. Chrusjtjovs tal på Tysklands socialistiska enhetspartis 6:e kongress, 16 januari 1963, sid 11, spalt 2.)

Kort sagt, enligt SUKP: s ledare har kärnvapnets uppkomst medfört att motsättningen mellan de socialistiska och imperialistiska lägren, motsättningen mellan proletariatet och bourgeoisin i de kapitalistiska länderna och motsättningen mellan de undertryckta nationerna och imperialismen allesammans försvunnit. Det förekommer inte längre några klassmotsättningar i världen. De anser att motsättningarna i den samtida världen har koncentrerats till en enda, det är deras uppbyggda motsättning mellan imperialismens och de undertryckta klassernas och nationernas så kallade gemensamma strävande å ena och deras fullständiga förintelse å andra sidan.

Vad SUKP:s ledare beträffar har marxismen-leninismen, Deklarationen och Uttalanden, socialism och kommunism kastats för alla vindar.

Hur öppet *Pravda* uttrycker det! ”Vad har man för nytta av principer, om man får huvudet avslaget?”⁹

Detta är liktydigt med att säga att revolutionärerna som föll för reaktionärernas sablar för de ryska revolutionernas och Oktoberrevolutionens seger, kämparna som modigt gav sina liv i det antifascistiska kriget, hjältarna som göt sitt blod i kampen mot imperialismen och för den nationella friheten liksom revolutionens martyrer under alla århundraden var en samling narrar. Varför skulle de offra sina huvuden för att hålla fast vid principerna?

Detta är en filosofi för fullt utvecklade renegater. Det är ett skamlöst uttalande av det slag som man brukar möta endast i renegaters bekännelser.

Vägleda av denna kärnvapenfetischismens och kärnvapenutpressningens teori hävdar SUKP:s ledare sin säregna mening om hur världsfreden ska försvaras. Rätta sättet är, enligt dem, inte att samla alla fredskrafter i bredast möjliga enhetsfront mot den amerikanska imperialismen och dess lakejer utan att de två kärnvapenmakterna, Förenta staterna och Sovjetunionen, samarbetar för att lösa världsproblemen.

Chrusjtjov har uttalat:

Vi (Sovjetunionen och Förenta staterna) är de starkaste länderna i världen och om vi enas om fred kan det inte bli något krig. Ty om någon galning önskade krig, skulle vi bara behöva hätta med fingret för att hålla honom ifrån det.¹⁰

⁸ N.S. Chrusjtjov: Tal i radio och TV 15 juni 1961.

⁹ ”När sunda förnuftet gått förlorat”, *Pravda* 16 augusti 1963.

¹⁰ N.S. Chrusjtjov: Intervju för amerikanske korrespondenten C.L. Sultzberger 5 september 1961, *Pravda* 10 september 1961.

Därmed är det för envar uppenbart hur långt ledarna för SUKP har gått då det gäller att betrakta fienden som sin vän.

För att överskyla sitt misstag har SUKP:s ledare inte tvekat att angripa KKP:s riktiga linje med lögner och förtal. De påstår att Kinas kommunistiska parti genom att förespråka stöd åt folkens nationella befrielsekrig och revolutionära inbördeskrig vill provocera ett världskrig med kärnvapen.

Detta är en underlig lögn.

Kinas kommunistiska parti har alltid ansett att de socialistiska länderna bör ge aktivt stöd åt folkens revolutionära kamp, de nationella befrielsekrigen och de revolutionära inbördeskrigen inberäknade. De skulle avsvära sig sin revolutionära internationalistiska plikt om de inte gjorde det. Samtidigt anser vi att de undertryckta folken och nationerna kan uppnå befrielse endast genom sin egen beslutsamma revolutionära kamp och att ingen annan kan föra den för dem.

Vi har alltid hävdats att socialistiska länder inte får använda kärnvapen till att stödja folkens nationella befrielsekrig och revolutionära inbördeskrig och inte heller har behov av att så göra.

Vi har alltid hävdats att de socialistiska länderna måste uppnå och behålla överlägsenhet ifråga om kärnvapen. Endast därigenom kan de hindra imperialisterna att sätta i gång ett kärnvapenkrig och bidra till att åstadkomma fullständigt förbud mot kärnvapen.

Vi anser följdriktigt att kärnvapen i en socialistisk stats händer alltid måste vara defensiva vapen för försvar mot imperialistiskt kärnvapenhot. Ett socialistiskt land får absolut inte vara det första att tillgripa kärnvapen, och inte heller får det under några omständigheter leka med dem eller ge sig in i kärnvapenutpressning och hasardspel med kärnvapen.

Vi vänder oss emot både SUKP-ledarnas felaktiga praktik att undandra folkens revolutionära kamp sitt stöd och deras felaktiga inställning till kärnvapnen. I stället för att granska sina egna misstag, anklagar de oss för att hoppas på en ”sammandrabbning”¹¹ mellan Sovjetunionen och Förenta staterna och för att försöka knuffa dem in i ett kärnvapenkrig.

Vårt svar är: Nej, vänner. Ni gör klokast i att sluta med att göra sensation med falska anklagelser. Kinas kommunistiska parti är mycket bestämd motståndare till en sammandrabbning mellan Sovjetunionen och Förenta staterna, och det inte bara i ord. Det har också i handling arbetat hårt för att avvärja konflikt dem emellan. Exempel på detta är Korea-kriget mot den amerikanska aggressionen, i vilket vi stred sida vid sida med de koreanska kamraterna, och vår kamp mot Förenta staterna i Taiwansundet. Vi föredrog att själva bära de tunga offer som krävdes och stod i det socialistiska lägreets främsta försvarslinje på det att Sovjetunionen skulle kunna stanna i andra linjen. Har ledarna för SUKP inget sinne för proletär moral när de kokar ihop sådana lögner som de här behandlade.

Det är i verkligheten inte vi, utan SUKP:s ledare som ofta skrutit med att de ska använda kärnvapen för att hjälpa dem som i ett eller annat land för kamp mot imperialismen.

Som alla vet har de undertryckta folken och nationerna inga kärnvapen och kan inte använda dem för att göra revolution och har inte heller behov av att göra det. SUKP:s ledare medger att det ofta inte finns någon klar frontlinje mellan de bägge parterna i nationella befrielsekrig och inbördeskrig och att det därför inte kan komma i fråga att använda kärnvapen. Vi skulle vilja fråga

¹¹ ”Den internationella kommunistiska rörelsens allmänna linje och de kinesiska ledarnas söndrings-plattform”, artikel av ledaravdelningen vid *Kommunist*, Moskva, nr 14/ 1963.

SUKP:s ledare: Vilket behov finns det för ett socialistiskt land att stödja folkens revolutionära kamp med kärnvapen?

Vi skulle också vilja fråga dem: Hur skulle ett socialistiskt land använda kärnvapen för att stöda ett undertryckt folks eller en undertryckt nations revolutionära kamp? Skulle det använda kärnvapnen inom ett område där ett nationellt befrielsekrig eller ett revolutionärt inbördeskrig pågick och därmed utsätta både det revolutionära folket och imperialisterna för ett förödande slag med kärnvapen? Eller skulle det vara det första att använda kärnvapen gentemot ett imperialistiskt land som förde ett konventionellt aggressionskrig annorstädes? Uppenbarligen är det i bägge fallen absolut otillåtligt för ett socialistiskt land att använda kärnvapen.

Faktum är att när SUKP:s ledare svänger sina kärnvapen så är det i verkligheten inte för att stödja folkens antiimperialistiska kamp.

Ibland publicerar de, för att vinna billig prestige, tomma utfästelser som de inte har för avsikt att infria.

Vid andra tillfällen, till exempel under Kuba-krisen, bedriver de för dolda syften ett spekulativt, opportunistiskt och oansvarigt hasardspel med kärnvapen.

Så snart deras kärnvapenutpressning genomskådas och besvaras med samma mynt, reträtterar de steg för steg, slår om från äventyrspolitik till kapitulationism och förlorar genom sin kärnvapenhasard allt.

Vi vill framhålla att det stora sovjetfolket och Röda armén har varit och alltjämt är en mäktig kraft till världsfredens försvar. Men Chrusjtjovs militära idéer, som bygger på kärnvapenfetischism och kärnvapenutpressning, är alltigenom felaktiga.

Chrusjtjov ser bara kärnvapen. Enligt honom ”har luftstridskrafterna och flottan, eftersom den militära teknikens nuvarande nivå är vad den är, förlorat sin tidigare betydelse. Dessa vapenslag blir ersatta och inte reducerade”.¹²

Markstridskrafterna är naturligtvis ännu betydelselösare. ”I vår tid avgöres”, enligt Chrusjtjov, ”ett lands försvarsförmåga inte av antalet män i vapen, antalet män i uniform. . .ett lands försvarspotential beror i avgörande mån på den eldkraft och de kärnvapenbärare det förfogar över”.¹³

Vad milisen och folket beträffar är de av än mindre vikt. Chrusjtjov har gjort det välbekanta uttalandet att för dem, som nu har moderna vapen till förfogande, är milisen ingen armé utan endast människokött.¹⁴

Chrusjtjovs hela uppsättning av militära teorier står i rak motsättning till marxismen-leninismens lära om kriget och armén. Att följa hans falska teorier kommer med nödvändighet att innebära upplösning av armén och att man moraliskt avvärpar sig själv.

Det är uppenbart att om något socialistiskt land godtar Chrusjtjovs felaktiga militära strategi ställer det oundvikligen sig självt i en mycket farlig position.

Chrusjtjov må tillägga sig själv sådana titlar som ”en stor fredskämpe”, tilldela sig själv fredspris och fästa hjältemedaljer på sig själv, men hur mycket han än lovordar sin egen person blir han

¹² N. S. Chrusjtjov: Rapport till SSSR:s Högsta sovjets session, januari 1960.

¹³ Samma.

¹⁴ N.S. Chrusjtjov: tal vid möte med representanter för broderpartierna i Bukarest 24 juni 1960.

aldrig i stånd att överskylla sin farliga praktik att våghalsigt leka med kärnvapnen eller sitt kryperi inför den imperialistiska kärnvapenutpressningen.

Kämpa eller kapitulera?

Världsfreden kan vinnas endast genom kamp av folken i alla länder och inte genom att man tigger imperialisterna om den. Freden kan tryggas effektivt endast genom att man stödjer sig på folkets massor och för kamp för att ge lika gott igen mot den imperialistiska krigs- och aggressionspolitik. Detta är den riktiga politiken.

Kamp för att ge lika gott igen är en viktig slutsats som det kinesiska folket dragit av sin långvariga kamp mot imperialismen och dess lakejer.

Kamrat Mao Tsetung sade:

Chiang Kai-shek försöker alltid beröva folket varje makt och varje smula av vad det vunnit. Och vad gör vi? Vår politik är att ge honom lika gott igen och att kämpa för varje tumsbredd jord. Vi handlar efter hans metod. (Mao Tsetung: *Valda verk*, bd IV, Bokförlaget Oktober, Uddevalla 1973, 2:a uppl., sid 16.)

Han tillade:

Han försöker alltid att påtvinga folket krig, håller ett svärd i vänstra handen och ett annat i den högra. Efter hans exempel griper också vi till svärd. (A.a. sid 16)

Då kamrat Mao Tsetung 1945 analyserade det inrikespolitiska läget sade han:

Hur man ska ge "lika gott igen" beror på läget. Ibland ger man "lika gott igen" genom att inte förhandla, och vid andra tillfällen är även deltagande i förhandlingar att "ge lika gott igen". .. Om de börjar slåss, slåss vi tillbaka för att vinna fred. Det blir ingen fred utan att vi sätter in hårda slag mot de reaktionärer som vågar angripa de befriade områdena. (A.a., sid 56)

Han drog följande historiska lärdom av den kinesiska revolutionens misslyckande under åren 1924-27:

Då Chen Tu-hsiu ställdes inför de kontrarevolutionära attackerna grep han inte till politiken att ge lika gott igen och att kämpa för varje tumsbredd mark. Som en följd därav förlorade folket på några få månader under 1927 alla rättigheter det tillkämpat sig. (A.a., sid 18.)

De kinesiska kommunisterna förstår och håller fast vid politiken att ge lika gott igen. Vi bekämpar både kapitulationism och äventyrspolitik. Denna riktiga politik tillförsäkrade den kinesiska revolutionen dess seger och det kinesiska folket dess därefter vunna framgångar i kampen mot imperialismen.

Alla revolutionärer gillar och välkomnar denna av de kinesiska kommunisterna framlagda riktiga kamppolitik. Alla imperialister och reaktionärer fruktar och hatar den.

Politiken att ge lika gott igen, sådan den framlagts av KKP, attackeras ettrigt av SUKP:s ledare. Detta visar bara att de alls inte vill bekämpa imperialismen. Deras enda syfte med att angripa och smutskasta politiken och ge lika gott igen är att skyla sin egen felaktiga linje att sörja för imperialismens behov och kapitulera för den.

SUKP:s ledare påstår att en kamp mot imperialismen för att ge lika gott igen kommer att leda till internationell spänning. Så hemskt!

Enligt deras logik är det tillåtet för imperialisterna att begå aggression och rikta hotelser mot andra, men det är inte tillåtet för den imperialistiska aggressionens offer att kämpa. Det är tillåtet för imperialisterna att förtrycka andra, men inte tillåtet för de förtryckta att göra motstånd. Detta

är ett ohöjlt försök att ge imperialisterna absolution för deras aggressionsbrott. Detta är rätt och slätt djungelns filosofi.

Internationell spänning är en produkt av den imperialistiska aggressions- och krigspolitiken. Inför imperialisternas aggression och hotelser bör folken naturligtvis föra en orubblig kamp. Fakta har visat att det endast är genom kamp som imperialismen kan förmås till reträtt och verklig internationell avspänning uppnås. Ständiga reträtter för imperialisterna kan inte leda till någon verklig avspänning utan endast uppmuntra deras aggression.

Vi har vänt oss emot, att imperialisterna skapar internationell spänning, och gått in för avspänning. Men imperialisterna är inriktade på att begå aggression och skapa spänning överallt, och detta kan leda endast till motsatsen av vad de eftersträvar.

Kamrat Mao Tsetung sade:

De amerikanska imperialisterna tror att de alltid har fördel av spända lägen, men faktum är att spänning som Förenta staterna skapat lett till motsatsen av vad de eftersträvar. Den tjänar till att mobilisera folken i hela världen mot de amerikanska aggressorerna. (*Folkets Dagblad* den 9 sept 1958.)

Vidare: ”Om de amerikanska monopolgrupperna fasthåller vid sin aggressions- och krigspolitik, kommer oundvikligen den dag då folken i världen kommer att hänga dem vid halsen”. (A.a.)

1957 års Deklaration säger med rätta: ”Med sin politik förbereder dessa aggressiva, folkfientliga imperialistiska krafter sin egen undergång. De alstrar själva den dödgravare som kommer att begrava dem”.

Detta är historiens dialektik. De som vördar imperialisterna kan knappast fatta denna sanning.

SUKP:s ledare påstår att Kinas kommunistiska parti, genom att förespråka en kamp för att ge lika gott igen, avvisat förhandlingar. Detta är återigen nonsens.

Vi hävdar konsekvent att de som vägrar att förhandla under några omständigheter absolut inte är marxist-leninister.

De kinesiska kommunisterna förde många gånger under de revolutionära inbördeskrigen förhandlingar med Kuomintang. De vägrade inte att förhandla ens på tröskeln till den landsomfattande befrielsen.

Kamrat Mao Tsetung sade i mars 1949:

Vare sig fredsförhandlingarna kommer att gälla hela landet eller blir lokala, bör vi vara beredda på dylika eventualiteter. Vi bör inte vägra att träda i förhandlingar därför att vi är rädda för bråk och vill undvika komplikationer, men vi bör inte heller gå i förhandlingar med våra sinnen omtöcknade. Vi bör vara principfasta men också besitta all den smidighet som är tillåtlig och nödvändig för att genomföra våra principer. (Mao Tsetung: *Valda verk*, bd IV, Bokförlaget Oktober, Uddevalla 1973, 2:a uppl., sid 347.)

Internationellt, i kampen mot imperialism och reaktion, intar de kinesiska kommunisterna samma riktiga hållning till förhandlingar.

I oktober 1951 hade kamrat Mao Tsetung följande att säga om stilleståndsförhandlingarna i Korea:

Vi har länge sagt att den koreanska frågan bör lösas med fredliga medel. Detta gäller även nu. Så länge den amerikanska regeringen är villig att lösa frågan på en rättfärdig och förnuftig grundval och vill sluta upp att använda alla upptänkliga skamlösa medel för att omintetgöra och förhindra alla framsteg i

underhandlingarna, vilket den hittills gjort, är det möjligt att stilleståndsförhandlingarna i Korea kan lyckas, varom inte är det omöjligt. (*Folkets Dagblad* den 24 oktober 1951.)

Beslutsam kamp mot de amerikanska imperialisterna tvingade dem att under förhandlingarnas gång acceptera det koreanska stilleståndsavtalet.

Vi deltog aktivt i 1954 års Genèvekonferens och bidrog till att återställa freden i Indokina.

Vi är anhängare av förhandlingar även med Förenta staterna som har ockuperat vårt territorium Taiwan. De kinesisk-amerikanska ambassadörssamtalen har nu pågått i över åtta år.

Vi tog aktiv del i 1961 års Genèvekonferens om den laotiska frågan och främjade under-tecknandet av Genèveöverenskommelserna om att respektera Laos' oberoende och neutralitet.

Medger de kinesiska kommunisterna endast sig själva att förhandla med imperialistiska länder men vänder sig emot att SUKP:s ledare förhandlar med de imperialistiska ländernas ledare?

Nej, naturligtvis inte.

Faktum är att vi alltid stött alla förhandlingar mellan Sovjetunionen och imperialistiska länder som varit till fördel och inte till skada för världsfredens försvar.

Kamrat Mao Tsetung sade den 14 maj 1960:

Vi stöder hållandet av toppkonferenser vare sig detta slags konferenser ger resultat eller inte och vare sig resultaten är stora eller små. Men vill man uppnå världsfred måste man främst lita till beslutsam kamp av folken i alla länder. (*Folkets Dagblad* den 15 maj 1960.)

Vi är för förhandlingar med imperialistiska länder. Men det är absolut otillåtligt att sätta allt hopp om världsfred till förhandlingar, att sprida illusioner om dem och därmed förlama folkens kampvilja såsom Chrusjtjov har gjort.

I verkligheten är Chrusjtjovs felaktiga inställning till förhandlingar till skada också för själva förhandlingarna. Ju mera Chrusjtjov reträtterar för imperialisterna och ju mer han tigger, desto mera kommer imperialisternas aptit att växa. Chrusjtjov som uppträder såsom historiens mest hängivne anhängare av förhandlingar, får alltid spela den försmådde älskarens roll och är alltför ofta till åtlöje. Oräknliga historiska fakta har visat att imperialisterna och reaktionärerna aldrig bryr sig om att rädda ansiktet på kapitulanter.

Vägen till fredens försvar och vägen till krig

Vi sammanfattar: våra meningsskiljaktigheter med SUKP:s ledare i frågan om krig och fred gäller vilken av två skilda linjer som ska följas – om man ska bekämpa imperialismen eller inte, om man ska stödja revolutionär kamp eller inte, om man ska mobilisera världens folk mot de imperialistiska krigsplanerna eller inte och om man ska eller inte ska hålla fast vid marxismen-leninismen.

Liksom alla andra verkligt revolutionära partier har Kinas kommunistiska parti alltid stått i främsta ledet i kampen mot imperialismen och för världsfreden. Vi anser att det för att försvara världsfreden är nödvändigt att ständigt avslöja imperialismen och att resa och organisera folket i kamp mot imperialisterna med Förenta staterna i spetsen samt att det är nödvändigt att sätta tillit till det socialistiska lägrets växande styrka, till den revolutionära kamp som förs av proletariatet och det arbetande folket i alla länder, till de undertryckta nationernas befrielsekamp, till alla fredsälskande folks och nationers kamp och till den breda enhetsfronten mot den amerikanska imperialismen och dess lakejer.

Denna vår linje står i överensstämmelse med den för alla kommunistiska partier gemensamma linje som nedlagts i 1957 års Deklaration och 1960 års Uttalande.

Med denna linje är det möjligt att oavbrutet höja folkets politiska medvetenhet och utvidga kampen för världsfreden i rätt riktning.

Med denna linje är det möjligt att oavbrutet stärka världsfredens krafter, i vilka det socialistiska lägret utgör kärnan, och att slå emot och försvaga de imperialistiska krigskrafterna.

Med denna linje är det möjligt att ständigt utvidga folkens revolutioner och fjättra imperialismen.

Med denna linje är det möjligt att ta med i beräkningarna alla tillgängliga faktorer, även motsättningarna mellan den amerikanska imperialismen och de övriga imperialistiska makterna, och att i största möjliga utsträckning isolera den amerikanska imperialismen.

Med denna linje är det möjligt att krossa den kärnvapenutpressning som den amerikanska imperialismen bedriver och att omintetgöra dess plan på att sätta i gång ett nytt världskrig.

Detta är den linje på vilken folken i alla länder kan vinna seger både i revolutionen och i kampen för världsfreden. Den är den säkra och effektiva vägen till världsfredens försvar.

Men den linje som SUKP:s ledare följer står i diametral motsättning till vår linje, till alla marxist-leninisters och revolutionärers gemensamma linje.

SUKP:s ledare riktar udden i sin kamp inte mot världsfredens fiende utan mot det socialistiska lägret, och därigenom försvagar och underminerar de själva den kärnstyrka som försvarar världsfreden.

De använder kärnvapenutpressning för att skrämna folken i de socialistiska länderna och för att förbjuda dem att stödja de undertryckta folkens och nationernas revolutionära kamp och hjälper sålunda den amerikanska imperialismen att isolera det socialistiska lägret och de undertryckta folkens revolutioner.

De använder kärnvapenutpressning för att skrämna de undertryckta folken och nationerna och för att förbjuda dem att göra revolution, och de samarbetar med den amerikanska imperialismen om att släcka revolutionens ”gnistor” och sätter därmed denna imperialism i stånd att fritt genomföra sin aggressions- och krigspolitik inom det område som ligger mellan Förenta staterna och det socialistiska lägret.

De skrämmer också Förenta staternas allierade och förbjuder dem att kämpa emot den kontroll som dessa påtvingat dem och hjälper sålunda den amerikanska imperialismen att förslava dessa länder och befästa sin position.

Genom denna handlingslinje har SUKP:s ledare helt och hållet uppgivit kampen emot imperialismens aggressions- och krigspolitik.

Denna handlingslinje förnekar enhetsfronten mot den amerikanska imperialismen och dess lakejer till världsfredens försvar.

Den försöker att tvinga, inte världsfredens ärkefiende, utan fredskrafterna in i största möjliga isolering.

Den betyder likvidering av kampuppgifterna för världsfredens försvar.

Den är en linje som tjänar den amerikanska imperialismens ”globala strategi”.

Den är inte en väg till världsfred utan en väg som leder till ökad krigsfara och till krig.

Världen är i dag inte längre vad den var omedelbart före andra världskrigets utbrott. Det finns ett mäktigt socialistiskt läger. Den nationella befrielseörelsen i Asien, Afrika och Latinamerika sveper framåt. Den politiska medvetenheten hos världens folk har höjts avsevärt. De revolutionära folkens styrka har stegrats kraftigt. Folken i Sovjetunionen, i det socialistiska lägret och i hela världen kommer aldrig att tillåta att deras öden bestäms av de imperialistiska krigskrafterna och dessas trumpetare.

Imperialisternas och reaktionärernas aggressions- och krigsföretag lär världens folk att steg för steg höja sin politiska medvetenhet. Den samhälleliga praktiken är det enda kriteriet på sanningen. Vi är övertygade om att många människor som nu har felaktiga åsikter i frågan om krig och fred, kommer att ändra uppfattning som ett resultat av den undervisning de får av imperialisterna och reaktionärerna. Vi har stora förhoppningar på den punkten.

Vi tror fullt och fast att kommunisterna och folken i världen med säkerhet kommer att krossa den imperialistiska planen på att sätta i gång ett nytt världskrig och kommer att trygga världsfreden förutsatt att de avslöjar de imperialistiska bedrägerierna, genomskådar de revisionistiska lögnerna och tar på sig uppgiften att försvara världsfreden.